

»Drik dog!« vedblev Neergaard og kastede sig igen i Stolen. »Vinen er god . . . Vi har ogsaa siddet her og snakket os saa melankolske. Lad os tale om noget andet. Er der noget Nyt i Byen? . . . Tag Dem dog en frisk Cigar! . . . Vil De have en stærkere? . . .«

Men Per lod sig ikke overtale. Han sagde »Tak for i Aften«, drak ud af sit Glas og rejste sig.

Da Neergaard nogle Minutter senere, efter at have lukket sin Gæst ud, var vendt tilbage til Stuen, blev han staaende foran det aabne Vindue og blev ved at følge Lyden af Pers frejdige, takt-faste Skridt, lige indtil den tabte sig i Gadens Stilhed. Med Haanden tungt støttet mod Vinduesposten stod han derefter endnu nogen Tid og saa' ud over den slumrende By med de maanebeskinnede Tage. Skraas over for ham rugede Nationalbankens tunge Masse som en mægtig Sarkofag, en Konges Mausoleum, hvorover Stjernehimlen pragtfuldt hvælvede sig. En Skildvagt i rød Kappe stod — belyst af Skæret fra en Lygte — nede foran dens Indgang og lænede sig sovende mod Skilderhuset med Geværet trofast i sin Favn. Et medynksfuldt Smil bevægede uvilkaarligt Neergaards Læber ved dette Syn . . . Men nu lød en ny Vognrumlen nede i Gaden, og lidt efter hørtes Menneskestemmer og klaprende Træsko fra en af Sidegyderne. Der faldt ham i det samme et Citat paa Læben: